

У недавном (13. 6. 2012) интервјуу [\[1\]](#) Млађан Динкић је потврдио да ће у *новој влади водити ресоре привреде и финансија*

, те да је

са коалиционим партнерима постигао договор којим ће имати апсолутно одрешене руке да би систем довео у ред.

То да ће имати одрешене руке не представља неку новост јер је Динкић у свим владама од 2000. године био у сличној позицији и (налазећи се на кључним економским позицијама у Влади или Народној банци, где је спроводећи погубну – по српску привреду и њене грађане – економску политику) домаћу привреду довео на ивицу колапса.

Међутим, није реално очекивати да иста особа која је у пракси реализовала невероватну

деструкцију економије

сада може исти тај

систем да доведе у ред

.

И поред тога, Динкић нас годинама неуморно убеђује у изузетну успешност у свом досадашњем раду, а оно на шта је посебно поносан јесте стабилан курс динара и „здрав“ банкарски систем (који је скоро у целини у рукама иностраног капитала). Невероватно али истинито он покушава да докаже како може постојати стабилан новац и здраве банке у презадуженој држави у којој је привредна активност замрла, а незапосленост достигла огромне размере. Штавише, јавно је истицао да очекује да ће за то добити и Нобелову награду из економије.

За сада се не може похвалити Нобеловом наградом, али је од представника светске олигархије и крупног капитала проглашен за најбољег министра финансија на свету. То је очекивано и логично „признање“ јер се у Србији више од једне деценије доследно спроводи економска политика коју протезира, и која је у интересу светске олигархије и крупног капитала. Као што сам раније већ писао [\[2\]](#) економска политика која се од 2000. године спроводи у Србији реализована је у складу са Вашингтонским договором који, пре свега, води рачуна о интересима светске олигархије и крупног капитала (а на штету наших грађана). Овим програмом Србију, као, уосталом, и друге постсоцијалистичке земље, требало је лишити власништва над ресурсима којима располаже и довести је у такву дужничку зависност (дужничко ропство) да буде беспоговорни послушник моћних и богатих, а овај простор је третиран, пре свега, као извор јефтине и обесправљене радне снаге, те тржиште за производе и банкарске услуге западних земаља.

Одрешене руке Млађана Динкића

Пише: Јован Б. Душанић
понедељак, 16 јул 2012 11:02

